

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

27 april 2021 was ik in het Westerpark. Omstreeks 22:00 kwam de politie met felle lichten het park op om dit met hoog tempo leeg te vegen. Dit heb ik ook gelijk gedaan. Tijdens het verlaten van het park werden we opgejaagd door agenten te fiets die schreeuwden dat we het park moesten verlaten. Om mij heen hoorde ik een hoop geschreeuw van mensen die in paniek wegluchtten en zag politie en motoragenten met lange stok mensen al knuppelend het park uitslaan. Vanuit mijn rechterhoek zag ik een individu neergeslagen worden door meerdere agenten en een motoragent; hij schreeuwde het uit. Ik ben hier vervolgens op afgestapt en zei "stop, moet dit nou"! De motoragent draaide zich om en begon gelijk zonder waarschuwing hevig met zijn lange stok op mij in te slaan. Na twee tikken op mijn boven benen en één op mijn pols omdat ik mijn handen omhoog deed om mij van de stok te beschermen gaf hij een doelgerichte tik op de binnenkant van mijn rechterenkel. Ik zakte hier gelijk doorheen en voelde dat deze kapot was. Tijdens mijn weg strompelen kreeg ik nog een duw in mijn rug. Ik heb geen verbaal geweld gebruikt of de agenten met agressie benaderd. Toen ik vervolgens de hulpvraag stelde of iemand naar mijn enkel kon kijken omdat ik hier echt niet op kon staan, kreeg ik geen respons. Er is geen agent naar mij toegekomen om mij te vragen of deze iets voor mij kon betekenen aangezien ik hevige pijn had. Uiteindelijk kwam er een boa om te zeggen dat het niet acuut was en ik een taxi moest bellen en dat ik had aangevallen. Vervolgens draaide hij zich om en liep weg. Uiteindelijk ben ik door omstanders in een taxi geholpen en naar het ziekenhuis gebracht. Na foto's en een CT scan bleek mijn enkel op meerdere plekken te zijn gebroken en ontwricht; de dokter noemde het verbrijzeld. Nu wacht ik op een operatie om mijn enkel te herstellen, waarna ik een revalidatietraject in ga. Het vertrouwen in de politie ben ik compleet kwijt en ik ben hierdoor ontzettend aangeslagen.

Leiderdorp

1 mei 2021

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

14 maart 2021 zal ik niet snel vergeten. Ik ben naar het Malieveld gegaan die dag om te demonstreren tegen de coronamaatregelen en de gang van zaken omtrent dit onderwerp.

Ik ben al vaker bij demonstraties op het Museumplein en op het Malieveld geweest. Vanaf de eerste keer in mijn leven dat ik ging demonstreren werd ik bekend met het feit dat er mensen van politie-eenheden tussen de over het algemeen zeer vriendelijke demonstranten liepen. De keren dat ik aanwezig ben geweest, escaleerde het naar mijn idee door het optreden van deze zogenaamde demonstranten van justitie of onnodig hard optreden tegen burgers die op dat moment op de verkeerde plek waren maar verder niets fout doen (op een scheldwoordje na dan). 14 maart mochten we tot 16.00 uur demonstreren, om ongeveer kwart voor vier werd geroepen dat iedereen weg moest van het terrein. Terwijl het toen al rustiger werd qua aantal mensen, er was een grote groep gaan zitten. Op het moment dat de politie op bizar harde wijze zittende mensen aanpakte en de paarden gingen rondrennen met slaande ruiters, voelde ik me niet meer veilig aangezien er ook undercover's rondlopen. Ik was van plan gewoon te gaan werken de volgende dag en heb uit zelfbescherming een startkabel uit mijn rugtas gehaald. Ik voelde me onveilig door wat ik zag, en was niet van plan een agent hiermee te slaan. Ik hoopte dat ik het veld normaal en ongeschonden zou kunnen verlaten, en dat waren volgens mij alle demonstranten van plan om 16.00 uur. Ik heb toen vlakbij de ME linie was de startkabel lafjes naar ze toegegooid. Ik was het zo niet eens hoe de mededemonstranten mishandeld werden, wat een waanzin. Ik ben toen even nadat ik afstand had gedaan van mijn bescherming gestruikeld. Ik was bijna voorbij de ME linie richting het pad naast het veld want ik moest het veld af voor de verordening en wilde naar mijn auto gaan. Wat daarna is gebeurd is bijna onrealistisch. Liggen is liggen vind ik en naar mijn idee dien je dan door de in ruime getale aanwezige agenten gearresteerd te worden. Ik dacht dat ze me dood wilden maken toen de busjes om me heen gezet werden en het speelkwartier door ging. Ik werd toen ik geboeid was vooruit in de bus gegooid op mijn beenwond, en even later door een agent op het bankje begeleid. Ik heb direct medische hulp gevraagd toen ik in de bus zat, en was ongeveer 2 uur later in een ziekenhuis. Op het bureau moest er eerst een dokter laten kijken of ik wel naar het ziekenhuis moest, gelukkig verstond de dokter zijn vak. Ik ben erg boos over het optreden van mensen die me veiligheid zouden bieden. Deze dag was extreem buitenproportioneel en niet fair, want er is niets gesloopt en het was nog niet afgelopen, dus even wachten tot 16.00 en de-escaleren had gepast geweest. Ik ben door dit voorval anders naar dit land en de politiek dan voorheen gaan kijken. Ik walg ervan, en onze minister-president vindt dit wel ok en kan niets opmaken uit de beelden. Leg nu alles maar eens uit aan de bevolking, want deze toneelschool heeft een andere agenda dan ze in de aanloop naar de verkiezingen gemeld hebben. Wees daar eerlijk over. Het is te doorzichtig en door middel van geweld en bloed en een verdeel en heers strategie wordt hun zin doorgedramd, en de bevelen opvolgende agenten en burgers die hun recht gebruiken zijn ineens vijanden geworden. Ik hoop dat er snel een ander kabinet komt, en dat de veiligheidsdriehoeken die zulk optreden bedenken vervolgd zullen worden. Dit heeft niets met veiligheid te maken, dit is als je het mij vraagt autoritair machtsmisbruik omtrent dit specifieke onderwerp.

Leiderdorp
1 mei 2021

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Op 7 maart werd, zoals gebruikelijk tijdens het 'koffie drinken' op het Museumplein, ruim voor de eindtijd van 16.00 uur de 'noodtoestand' afgekondigd. De reden werd nooit genoemd, het werd omgeroepen en de borden gaven dit ook aan: u dient zich te verwijderen. Het tijdstip waarop dit gebeurde werd iedere week vervroegd. Er werd al snel door politie, ME, te paard en met honden, geveegd en met water gespoten, en ik belandde met mensen op de van Baerlestraat. Het oorlogsmaterieel stond daarna enkele minuten op de kruising van van Baerlestraat en de Laïressestraat maar rukte snel in. Wij joelden uiteraard. Diverse mensen keerden terug richting plein naar een belendende bar. Daar was het best druk -het was er vaak druk zag ik tijdens de demonstraties, voor en na de demonstraties ook. Na ongeveer 30 minuten waren de meesten weer huns weegs gegaan en stonden er nog 9 mensen, zo bleek later. We waren juist aan het opbreken, stonden niet dicht op elkaar, toen we opeens zagen dat de politie met volledige inzet weer het plein aan het vegen was, in volle vaart. Wij zagen daar op dat moment geen mensen meer, maar zeker weten doe ik dat niet. Compleet verrast stonden we opeens ingesloten door tientallen ME-ers. Het was zeer dreigend, en onze vragen werden niet beantwoord. We hebben daar zeker een uur vast gestaan. Later zag ik beelden dat de werkzaamheden in de bar ook binnen zijn verstoord door de politie. Na dat uur verscheen er een grote arrestantenbus. Eén voor één werden we naar de bus gebracht. Ik zat op een bank en toen ik aan de beurt was en wilde gaan staan waren ze me voor en begonnen mij mee te sleuren. Ik protesteerde en de andere gevangenen ook: 'hé, stop daarmee, ze werkt gewoon mee!' maar het moest per se met geweld. Mijn arm werd flink gedraaid achter mij gehouden en er werd hard in mijn pols geknepen(ik heb een trauma aan die pols) en ik liet blijken dat ze me pijn deden. Ik werd uitgelachen. In een klein hokje kon ik net mijn rugtas afdoen en wat mensen bellen. We werden naar het cellencomplex in de Bijlmer vervoerd. De escorte door politiemotoren was overweldigend.

Daar aangekomen werden we buiten in een rij opgesteld tegenover een flinke politiemacht. De onderofficier stelde zich voor en vertelde dat we waren opgepakt omdat we de coronaregels hadden overtreden. Ik stak meteen mijn hand op en vroeg: welke coronaregel? De anderhalve meter, was het antwoord. Ik zei: ik heb jullie geen foto's zien maken. Ik was de enige die weigerde haar ID(ik was de enige vrouw) te laten zien. Ze zochten in hun systemen, en vonden mijn rijbewijs, mij is niet gevraagd om te bevestigen dat ik de eigenaar van dat rijbewijs was. 'We doen het ermee, is goed genoeg', hoorde ik de onderofficier zeggen. Er kwam een board met een smoezelig papier erop geklemd voorbij waarop iedereen een verklaring diende af te leggen. Iedereen kon dus de verklaring van de ander zien. Ik heb mondeling verklaard: no comment. Daarna mocht iedereen gaan, behalve ik 'omdat ik geen ID bij me had; er moest nog onderzoek worden gedaan'. De onderofficier probeerde wat social talk terwijl ik moest wachten: ze waren langs mijn huis gereden op weg naar het cellencomplex, ik zei dat ik deze draai in zijn houding ongepast vond.

Begin april kreeg ik een boete toegestuurd wegens 'het niet kunnen aanreiken van een ID'. Een soort kassabon van het CJIB, geen proces verbaal, geen ondertekening. Ik heb besloten om niet te reageren, niet eens bezwaar te maken, het is te idioot voor woorden. Ik geef er, eventueel, de voorkeur aan voor te komen en de rechter te woord te staan. Ik zie daar niet tegenop.

De betalingstermijn is inmiddels verstreken, ik heb nog geen aanmaning ontvangen.

Een week later, 14 maart, had ik zojuist mijn maatje gevonden op het Museumplein en had zich de uitgever van Gezond Verstand bij ons gevoegd, inmiddels ook een bekende, omdat ik voor het blad een artikel schreef. Het was kort na 14.00 uur. Er was heel veel politie tussen de demonstranten en wij besloten daar uit de buurt te blijven, want mijn maatje en ik waren beide de week ervoor

opgepakt. Het lukte niet goed, en twee agenten leken ons te volgen. Ze stonden opeens heel dichtbij en zeiden: 'hé, anderhalve meter afstand houden!' Ik vraag dan altijd waarom dat moet, en zei meteen: 'u doet dat zelf ook niet'. Het standaard antwoord is dan: 'daarover ga ik niet met u in discussie!' Wij vertelden dat wij juist demonstreerden tegen die anderhalve meter en dat er blijkbaar niemand corona kreeg na deze demo's. Eén agent kwam zeer dichtbij mij, ik liep achteruit en zei: 'kijk u doet het zelf ook niet'. Meteen daarop werd ik ruw beet gepakt en werden mijn handen geboeid op mijn rug. Ik ben zo hard beetgepakt dat ik de plek van de bloeduitstorting nog steeds pijnlijk is. Ik schreeuwde het uit van de pijn. De boeien om mijn polsen leverde ook weer veel pijn op. Ik ben naar een busje afgevoerd, aan de rand van het plein. Daar heb ik lang gezeten, in de vrieskou. Toen ik geboeid voor de bus stond moest ik een hoge opstap nemen. Ik aarzelde en werd meteen geduwd. 'Dit lukt mij niet zonder mijn handen', zei ik. De boeien zijn toen los gemaakt.

Ik ben weer afgevoerd naar het cellencomplex ZO. Buiten werd ik gefouilleerd, er stond veel politie om mij heen. Mij werd verteld dat het strafbaar was dat ik geen ID bij me had. Ik zei: 'om dat te moeten tonen dien ik verdacht te worden van een strafbaar feit, mag ik weten waar ik van verdacht word?' Het antwoord van de onderofficier: 'ik ben hier de baas'. Het ging er rommelig aan toe, er stonden 8 tot 10 agenten om mij heen, en men treuzelde, het ging nergens over en ik stond zonder jas aan in de vrieskou. Toen ze eindelijk klaar waren, en ze mij gingen opsluiten, moest ik een mondkapje op. In de cel, vroeg ik? Ik weigerde, en weer begon men aan mij te trekken. Ik zei: "ik heb een ontheffing," en wilde die uit mijn portemonnee pakken, maar dat mocht niet. Ze vonden hem in mijn rugtas en ik kreeg toegebeten: 'nou daar heeft u dan wel geluk mee'. Toen ik zei, dat ik als mantelzorger die avond een maaltijd moest verzorgen voor een oude dame, werd ik snel afgekap: 'dan had u maar niet moeten gaan demonstreren.' Ik ben in een cel opgesloten: 'wij moeten een onderzoek doen, en als u nog meer commentaar heeft dan heb ik de macht u 6 uur op te sluiten', voegde de onderofficier toe, die niet zijn naam noemde. In de drie uur dat ze mij opsloten, kwamen ze me nogmaals vertellen dat ze met een onderzoek bezig waren, door het luikje van de celdeur. Het zou nog wel even duren, werd er gemeld. Toen ik via intercom vroeg of ik iemand kon bellen, zei men: we kunnen een advocaat voor u bellen, u heeft geen rechten. De stem was zeer agressief. Ik vreesde dat het nog langer zou gaan duren en voelde een blaasontsteking opkomen; geen advocaat voor mij. Mijn telefoon, die met mijn andere spullen aan de deurkruk buiten hing, rinkelde onophoudelijk. Na ongeveer 2,5 uur kwam men, weer door het luikje vragen, of ik een verklaring wilde afleggen. Dat wilde ik niet.

Na ruim drie uur werd ik vrij gelaten. Ik heb geen boete ontvangen.

Proefondervindelijk staat nu vast dat het negeren van de anderhalve meter niet beboet kan worden. Het vaststellen van het overtreden van die regel lijkt me ook heel lastig, dan moet je met een meetlint eerst het strafbare feit vaststellen. En is 1 seconde 'geen afstand houden' strafbaar, of twee, of drie?

Op mij komt dit over als pure intimidatie. Jou wordt te verstaan gegeven dat je geen rechten meer hebt en overgeleverd bent aan de grillen, lees agressie, van de politie en ME. Vragen stellen wordt afgestraft; meewerken is de beste optie, en het decreet van Rutte volgen: gewoon je bek houden; hij maakt 'gewoon' wat niet 'gewoon' is.

Aangifte doen in Amsterdam is zinloos. Dat is al jaren zo. Als ze al bereid zijn om iets op papier te zetten, dan mag je het vaak, vóór ondertekening niet meer corrigeren. Vervolgens ontvang je, vaak al de volgende dag, een brief van de politie dat ze er niets mee gaan doen. De politie zit dus al jaren op de stoel van het OM en de rechter.

Helaas heeft de intimidatie van de handhavers wel degelijk effect op veel mensen; ze komen niet meer demonstreren. Het afschrikwekkende effect en de leugens over het gedrag van de demonstranten in de media, dat dit geweld zou uitlokken, is dus geslaagd, voor een deel. Velen met mij laten zich de mond niet snoeren en wij zullen ons blijven uitspreken tegen het fascistische regime dat ons in hun Nieuwe Wereld Orde wil dwingen.

Ik laat aan jullie om met deze verklaringen iets te doen. Ik vind dat dit onnodige geweld en de vrijheidsberoving, de opgelopen schade(ik heb wel degelijk een blaasontsteking opgelopen en heb nog steeds veel pijn aan mijn pols)aangifte waardig zijn. Maar ik weet ook dat er nu niets mee gebeurt. In Amsterdam, waar ik woon, is het mij niet mogelijk gemaakt van alle geweld tegen mij en mijn dochter in de afgelopen jaren aangifte te doen.

Ik stel nu mijn verhaal op schrift en hoop dat er een tijd komt dat er wel weer recht wordt gedaan aan de burgers van Nederland, en recht wordt gesproken. Naar mijn bescheiden mening is Rutte de sleutel tot een opening daartoe.

Hij bewaakt de zieke sado-pedo- dossiers van Demmink, van van Dissel, het koninklijk huis en al hun medeplegers, waaronder veel rechters, presidenten van rechtbanken: allemaal vriendjes van elkaar.

Leiderdorp

1 mei 2021

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Ik las uw bericht over de hoorzitting politiegeweld op 1 mei a.s. en dat mensen die slachtoffer zijn geworden van politiegeweld, ervaringen met u konden delen. Dat wil ik bij deze dan ook graag doen, om zo aandacht te creëren voor de manier hoe de M.E. de laatste tijd met demonstranten omgaat, en dan voornamelijk bij de anti-Rutte en anti-Corona maatregelen demonstraties. Wij zijn bij meerdere demonstraties geweest. Grote en kleinere, maar veel op het Museumplein waaronder op 17 januari, 24 januari in Eindhoven, 7 en 21 februari Museumplein, 7 maart Museumplein, 14 maart Malieveld Den Haag, 20 maart World Wide in Amsterdam, 21 maart Museumplein Amsterdam, Police For Freedom 10 april in Baarn, 11 april in Amstelveen, 24 maart in Venlo en 27 april in Arnhem. We zijn er dus geregeld bij zoals u kunt lezen. De laatste tijd lijkt de politie meer te faciliteren dan te escaleren, maar eigenlijk alle demonstraties in januari, februari en maart waren er, met veel geweld, door escalaties van de ME en de Romeo's, en dat begon altijd voor 16:00 uur en voordat de demo's afgelopen zouden zijn, en in sommige gevallen zelfs nog niet eens begonnen waren.

Wij zijn vreedzame demonstranten die het niet eens zijn met het beleid van Rutte en zeker niet met de coronamaatregelen die vrijheidsbeperkend zijn en te onlogisch voor woorden, gegeven het bewijs van vele onderzoeken die ondertussen plaats hebben gevonden over hoe het coronavirus zich gedraagt, wat de IFR is (die nu al een aantal keer naar beneden is bijgesteld) en vooral over de propaganda en de angstzaaij door de regering, het OMT en RIVM, waar de mainstream media keihard aan meewerkt. Wij zijn fel tegen een vaccinatiepaspoort, tegen een testmaatschappij, tegen de vaccinatiepropaganda, de waarheid die niet verteld wordt over de testfase waar de vaccins (als je ze al zo moet noemen) nog inzitten, de angstzaaij en zwartkijkerij van de experts en het kabinet, en de vrijheidsbeperkende maatregelen die ons opgedrongen worden. Wij demonstreren tegen dat beleid, wij staan op voor onze vrijheid en voor een vrije maatschappij waar wij, onze kinderen en straks misschien kleinkinderen in leven en opgroeien, en dat nu in gevaar is, als dit alles geen halt wordt toegeroepen.

Wij zijn eigenlijk iedere keer in die eerste 2 maanden tijdens de demonstraties waar we aanwezig waren op tijd weggegaan, voordat het helemaal escaleerde, omdat wij gaan om te demonstreren en niet om te rellen of ook maar aan enig geweld mee te doen. Wij staan op tegen het beleid, omdat dat als burger het enige is wat je kan, mag en wat ons betreft moet doen, om te laten zien dat wij het niet met het beleid eens zijn. Niets doen is geen optie meer.

Op 7 maart jl. ging het helaas mis voor ons. De demonstratie verliep eindelijk eens een keer heel vreedzaam, er was politie en ME, paarden, honden, waterkanonnen, eigenlijk wat er iedere keer aanwezig was bij "onze" demonstraties. De demonstraties zijn allemaal stuk voor stuk iedere keer verboden geweest, dus gingen wij op eigen titel koffiedrinken op het Museumplein, omdat het demonstreren ons iedere keer onmogelijk gemaakt werd. Het mocht op enig moment doorgaan, maar dan met 500 man op een andere plek, waarvan de organisator heeft gezegd dat hij dat niet accepteerde en ook de veiligheid niet kon garanderen omdat er veel meer animo was om te komen demonstreren. Vanaf toen werd het een koffiedrink actie op eigen titel. Dat kunnen ze niet verbieden.

Zoals gezegd, het verliep allemaal heel gemoedelijk (ondanks de gigantische hoeveelheid aan politie, ME, Romeo's, paarden en honden). Het zonnetje scheen, we hebben ons goed geamuseerd, genoten van het weer en de gelijkgestemde mensen op het Museumplein. De charges bleven uit, we hadden echt zoiets van EINDELIJK ze laten ons tot aan het einde met rust. De tijden van de demonstraties waren van 14:00 tot 16:00, en de afspraak onderling was dat als het 16:00 was, we ook gewoon weer naar huis zouden gaan. Alleen tot aan die 7 maart was ons dat nog nooit gelukt, want alle demonstraties op het Museumplein werden iedere keer vroegtijdig uit elkaar geslagen en geveegd.

Dus de euforie voor ons was groot op 7 maart. Het werd 15:00 uur, niets aan de hand, het werd 15:30 nog steeds niets aan de hand, het werd 15:45 uur en het was ongelofelijk, we waren nog niet natgespoten en nog geen charges. Maar toen rond 15:50 - 15:55 gingen ze toch aan het vegen. 5 minuten voor de aflooptijd, dat was weer erg jammer, maar goed, we kenden het ritueel, dus we liepen voor de M.E. op een aardige afstand vooruit, in de richting van het concertgebouw, want ze vegen altijd vanuit de kant van het Rijksmuseum naar de Van Baerlestraat. Dat riedeltje kenden we wel ondertussen. De charges begonnen, de linies rukten op. Wij hadden onze auto geparkeerd bij de Q-Park Museumplein, waarvan de dichtstbijzijnde ingang bij het van Gogh museum was, dus daar liepen wij naartoe. Ik was nog wel aan het filmen, achteruitlopend, want hoe dan ook, het is toch altijd indrukwekkend zoveel ME met paarden, honden en bussen op te zien rukken.

Wij liepen richting Q-park ingang en wilde daar net voordat de ME bij ons aan zou komen de parkeergarage ingaan, om zo op tijd weg te zijn, om dan ook huiswaarts te gaan. De deur was in eerste instantie nog open, maar ging voor onze (mijn man en mijn) neus dicht. We dachten dat die deur vanzelf nog open zou gaan, maar dat gaat alleen als je de parkeerkaart in de machine die daar staat doet. Daar kregen we de kans niet voor. De ME kwam dreigend op ons af en mijn man en ik, met nog een paar andere dames stonden dus voor de dichte ingang van het Q-park. Een aantal ME-ers hadden ons ondertussen bereikt en wilde ons niet de parkeergarage in laten gaan en sommeerde ons te lopen richting Concertgebouw. Wij wilden nog steeds de parkeergarage in, dan waren we namelijk ook gewoon weg geweest, maar daar kregen we de kans niet voor. We stonden eigenlijk vast daar tussen de dichte deur en de ME. Er waren 2 ME-ers die ons vooruit duwde en begonnen te slaan, waarbij ik zo'n harde duw kreeg dat ik voorover op de grond viel. Ondertussen kreeg ik klappen met de wapenstok terwijl ik op aan het krabbelen was. De slagen die ik kreeg waren zo hard, alsof ik, ik weet niet wat gedaan had. Ik voelde de agressie achter de stok en ik snapte niet wat me overkwam en waarom er zo hard op mij geslagen werd. Ik heb een paar beste klappen op mijn rug gehad en ik had ook gelijk een stekende pijn in mijn rug die ik voelde toen ik oprabbelde.

Ondertussen wilde mijn man, die wel al een eind naar voren geduwd was, naar mij toe komen om mij te helpen, omdat hij gezien had dat ik op de grond geduwd en gevallen was. Toen hij zich naar mij omdraaide om naar mij toe te komen werd hij hardhandig door een ME-er bij zijn nek gepakt, en op zijn hand, rug en heup geslagen. Hij mocht niet naar mij toe komen en werd met grof geweld weggemept. Ik was ondertussen opgekrabbeld en kwam dus vanachter de linie naar voren toe. Had ik dat maar niet gedaan. Ik liep dus naar voren, passeerde daarbij de ME-er waarvan ik vermoed dat hij ook degene is die mij zo hard op de rug heeft geslagen, de ME-er kijkt over zijn linkerschouder, ziet mij lopen en slaat mij belachelijk hard op mijn rechter bovenbeen. Ik heb daar een blauwe plek aan overgehouden, daar zeg je u tegen, en dit heeft ook behoorlijk veel pijn gedaan. Die plek is nu, we zijn nu meer dan 6 weken verder, nog steeds gevoelig. Maar ik deed dus niets anders dan naar voren lopen, naar mijn man, passeer daarbij dus de ME en ik krijg me een keiharde klap op mijn bovenbeen met de wapenstok. Terwijl ik gehoor aan het geven was aan wat zij wilden en dus niets anders deed dan de richting oplopen waar ze ons al naartoe dirigeerde. Die slag op mijn been kwam voor mij dan ook nog eens uit het niets. Buitensporig, onnodig en excessief geweld is er tegen mijn man en mij gebruikt.

Ik heb het hele voorval zelf gefilmd, want ik was al aan het filmen toen ik omver geduwd werd en de camera van mijn telefoon is gewoon blijven lopen tijdens het incident. Toen wij uit de broodjeszaak kwamen waar we in gevlucht zijn, want de ME kwam tot aan de overkant van de Van Baerlestraat (terwijl ze andere keren niet de straat overstaken), kwam er een vrouw naar ons toe die vroeg of wij degenen waren die net geslagen waren. Toen wij dat bevestigden, meldde zij dat zij dat had gefilmd, en zij heeft mij de beelden gestuurd. Daar zie je duidelijk op hoe mijn man geslagen wordt en hoe ik

de klap op mijn been krijg, terwijl ik dus gewoon langs die ME-er naar voren loop. Toen wij terugliepen naar de desbetreffende Q-park ingang waar we weggeslagen zijn, stond daar ook nog een andere vrouw die ons herkende en die heeft ook gefilmd, dus ook die opname heb ik gekregen. Op 14 maart toen we bij het Malieveld in Den Haag waren, werden we nog eens herkend door een aantal mensen die het voorval ook gefilmd hadden en dus hebben we ook nog eens 3 andere opnamen gekregen. Beelden genoeg in ieder geval waar de slag op mijn been, het slaan en hardhandig aanpakken van mijn man op staat en dus de hele omstandigheden waaronder dit gebeurd is. Het enige dat niemand op beeld heeft staan, anders dan ikzelf op mijn eigen opnamen (en alleen hoorbaar), is dat ik op mijn rug word geslagen. Het is alleen hoorbaar omdat ik het uitschreeuw op het moment dat ik die klappen kreeg, maar dat staat dus niet op beeld.

Ik heb een aantal weken flink last gehad van een interne kneuzing in mijn rug, of door de val of door de slag met de wapenstok of een combi van beiden, dat weet ik niet zeker. Ik heb de eerste week amper kunnen, zitten, lopen, bewegen van de pijn. Ik heb de eerste drie nachten bijna niet geslapen omdat iedere beweging ontzettend veel pijn deed in mijn rug, en ook de blauwe plek op mijn been was zeer pijnlijk. Mijn man heeft mij de eerste week moeten helpen met aan- en uitkleden, want dat ging niet. Ik heb de hele week in joggingbroek moeten lopen, want ik kon geen spijkerbroek aan omdat mijn been zo pijnlijk was. Ik ben toch naar het Malieveld gegaan op 14 maart omdat ik mij letterlijk en figuurlijk niet uit het veld wilde laten slaan door die gebeurtenis. Het lopen was toen nog steeds pijnlijk maar wat draaglijker. We zijn ook aan de zijkant van het Malieveld aan de overkant van de straat blijven staan, omdat toen ik het bataljon aan ME-ers al zag toen wij daar aankwamen, toch wel een angstgevoel kreeg. Ik wist namelijk waar ze toen in staat waren, en ik wist ook dat je niets gedaan hoeft te hebben om in elkaar geslagen te worden. Dus we hebben behoorlijk afstand gehouden. We zijn heel even achter het veld op gegaan, maar hebben ons ook weer omgedraaid omdat er toen charges begonnen helemaal vooraan, en omdat ik dus niet in staat was om te rennen, hebben we eieren voor ons geld gekozen en zijn voor het grote geweld dat daar begon plaats te vinden weer aan de zijkant van het veld aan de overkant van de straat gaan staan.

Mijn man heeft een behoorlijke blauwe plek op zijn heup overgehouden en een flink gekneusde rechterhand aan de klappen van 7 maart. Ook hij heeft nu nog last van die kneuzing op zijn hand, zij het minder, maar bij een stevige hand geven is het nog gevoelig.

Wij hebben wel aangifte gedaan. Ook dat werd ons in eerste instantie niet makkelijk gemaakt. Een aantal dagen na het voorval, hebben wij 0900-8844 gebeld, zoals vermeld op de website van de politie. Daar staat de tekst: "Als u slachtoffer bent van geweld, moet u altijd aangifte doen. Bel 0900 - 8844 (belkosten). Dan kunt u bespreken welke manier voor u het beste is." Dus hebben wij dat nummer gebeld en het verhaal uitgelegd van wat er op 7 maart is gebeurd met de vraag hoe wij het beste aangifte konden doen. Degene die de telefoon beantwoordde gaf aan dat ze het niet zeker wist en dat even na moest gaan vragen omdat er nog wel eens een en ander veranderde. Toen ze weer aan de telefoon kwam zei ze dat we een klacht in moesten dienen en heeft ons naar het klachtenformulier doorverwezen. We konden dus geen aangifte doen. Dus heb ik braaf het klachtenformulier ingevuld met ons verhaal en dat ingestuurd. De dag erna werd ik opgebeld door de Politie Amsterdam, VIK en dan de Klachtenafdeling, dat de klacht ontvangen was. Die meneer heeft uitgelegd wat de Klachtenafdeling doet. Hij heeft ook nog naar mij gevraagd hoe het met me was en dat het een vervelende situatie was. Al met al een prettig gesprek gehad met die man. Hij stelde me wel de vraag wat ik met die klacht nu wilde bereiken. Ik heb toen gezegd dat ik eigenlijk aangifte had willen doen, maar dus naar hen was doorverwezen, waarop hij mij zei dat de klachtenafdeling meer was voor de politie intern om wat mee te doen, om te verbeteren, maar wij dus wel aangifte konden doen bij de afdeling Integriteit van de politie.

Hij heeft het dus doorgestuurd naar Integriteit en een paar dagen later werden wij gebeld om afspraken in te kunnen plannen om aangifte te doen. Mijn man en ik moesten dat apart van elkaar doen, en dat hebben we ook gedaan. Via Teams, we hoefden niet naar Amsterdam te komen gelukkig, en we zijn zeer net en correct en menselijk behandeld door de vrouw die de aangiftes heeft opgenomen. Ik heb ook nog aangegeven dat er surveillance camera's, camera's bij het Van Gogh museum en bij de ingang van de Q-park hangen, waar als ze die beelden van die dag en dat tijdstip op zouden vragen, ze vast ook het stuk kunnen zien waar ik op mijn rug geslagen word, door welke ME-er, en op welk moment, en dan te kunnen zien hoe buitensporig en onnodig het was. Die beelden zouden ze opvragen. De aangiftes zijn ondertekend door ons en nu is het afwachten wie wat en hoe. Of ze de desbetreffende ME-er kunnen identificeren is de vraag, maar ik heb zijn ogen op beeld, hij had gezichtsbedekking tot over zijn neus, en ik was hem aan het filmen toen hij zich naar mij omdraaide, dus ik heb zijn gezicht, van wat ervan te zien was dan, redelijk scherp in beeld gelukkig. Hij had ook een kleur op zijn schouder en helm, wat een identificatie van een peloton/afdeling is, dus hij zou terug te herleiden moeten kunnen zijn, naar het peloton en korps waar hij dient, en dus ook herkend moeten kunnen worden door zijn commandant. We weten nog niet of dat ook het geval gaat zijn, we weten niet of hij bij politie Amsterdam zat of ergens anders vandaan kwam, maar dat onderzoek loopt dus nog. We zouden op de hoogte gehouden worden van de voortgang van het onderzoek, maar er werd ook gezegd dat dat nog wel even kon duren. Het zou aan het OM voorgelegd moeten worden, en dan moet de rol van de ME-er nog bepaald worden en dan horen we wel hoe verder en of verder.

In mijn aangifte heb ik ook het volgende aangegeven. Wij hebben onze eerste hulp zorg bij vrienden gekregen op 7 maart. Toen de vrouw van dat gezin mij vroeg of ik niet ontzettend geschrokken was, was mijn antwoord, nee ik ben niet geschrokken. Ik ben verbouwereerd en verontwaardigd over wat ons is overkomen, omdat ik niet snap waarom wij zo hard aangepakt zijn geweest, en zo hard met zoveel agressie geslagen zijn. Ik voelde de agressie achter de stok gewoon, en die kon ik niet plaatsen. Totdat ik (en dat was na 7 maart) de BPOC verklaringen onder mijn neus kreeg. Toen ik las over het wappierammen, toen viel bij mij het kwartje. Dat is namelijk een hele plausibele verklaring van de agressie die mijn man en ik gevoeld hebben op 7 maart. We hadden immers niets misdaan, we hebben geen grote mond opgezet, we hebben ons niet verweerd, niets van dat alles. Dus waar die agressie vandaan kwam, dat is wat ik totaal niet kon plaatsen, totdat ik een aantal BPOC verklaringen van agenten had gelezen. Toen viel dat puzzelstukje voor mij ook op zijn plaats, want dat is voor mij de enige verklaring waarom iemand zo hard op een medemens slaat zonder aanleiding, zonder waarschuwing, zonder iets.

Wij zijn er op flinke kneuzingen na gelukkig goed vanaf gekomen (ik heb de beelden van 17 januari en 14 maart gezien, dus ons verhaal is eigenlijk maar peanuts t.o.v. wat anderen aan politiegeweld over zich heeft heen gekregen, met verwondingen en letsel vele malen erger dan die van ons), maar het is een ervaring die vergeet je nooit meer. Het had ook zo gruwelijk mis kunnen gaan. Ik had verkeerd kunnen vallen, ze hadden me op mijn hoofd kunnen slaan (wat gelukkig niet gebeurd is), ons letsel had vele malen erger kunnen zijn. En dat is ons aangedaan door de politie die er zou moeten zijn om ons te beschermen, juist tegen geweld.

Het ergste van dit voorval wat mij betreft, is dat het vertrouwen in de politie, die waakzaam en dienstbaar zou moeten zijn, en waar wij voorheen veel vertrouwen in hadden (we hebben zelfs een Cursus Politie voor Burgers gevolgd een aantal jaren geleden, waar we door onze wijkagenten voor uitgenodigd waren omdat wij nauw contact met hen hadden over grote jongerenoverlast in onze wijk toentertijd), ons nu, zonder ook maar enige waarschuwing in elkaar kan meppen en er ook nog mee weg kan komen. Dat gaat er bij ons niet in. Dat kan niet en dat mag niet. Het vertrouwen in de politie

dat wij hadden is door het geweld wat tegen ons is gebruikt op 7 maart in één klap weggevaagd, en dat is helemaal niet wat wij willen. Het is zelfs beangstigend als je de politie zelfs niet meer kan vertrouwen. Vandaar ook de aangiftes die we gedaan hebben en we hopen ook dat ons verhaal kan bijdragen aan het openbaar maken van dit soort misstanden. Want dit kan en mag niet. Nergens niet, maar hier in Nederland, waar alles zo goed geregeld is (of eigenlijk blijkbaar dus niet), is dit echt een grote schande, voor de politie, en voor ons. Het is een schending van onze rechten en onze veiligheid. Als we de politie zelfs niet meer kunnen vertrouwen, dan is het einde zoek.

We hebben geen advocaat op dit moment, aangezien we niet weten of deze zaak tot een zaak gaat komen, dus dat wachten we even af om te kijken wat er uit dat onderzoek en het overleg met het OM gaat komen en of er iets uitkomt of dat we misschien afgescheept gaan worden, wat we niet hopen natuurlijk, maar het is voor ons ook de eerste keer dat dit ons gebeurt, dus we hebben hier totaal geen ervaring mee en wat de kansen zijn dat hier iets uit voortkomt en of de desbetreffende ME-er ook echt gevonden gaat worden. We krijgen van veel mensen te horen dat het toch waarschijnlijk op niets uit zal lopen, maar dat moeten we dan maar gaan zien.

Ik hoop dat deze verklaring, onze ervaring, in ieder geval iets bij kan dragen, hoe klein dan ook, aan het bewust maken van het politiegeweld wat er gaande is vandaag de dag, en dat het niet de demonstranten zijn die het geweld plegen en ermee beginnen, maar het de politie is, die hier ver buiten hun boekje gaat, tegen weerloze vreedzame burgers, die zo het recht op demonstreren wordt ontnomen, en waarvan het geweld dat gebruikt wordt niet goed te praten valt, op geen enkele manier en onder geen enkele omstandigheid in onze situatie, maar ook niet in vele andere situaties.

Leiderdorp

1 mei 2021

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Op bijgaande aangifte van de mishandeling kreeg ik een brief van de politie dat ze geen tijd hadden voor verder onderzoek. Het is geseponeerd. Dit terwijl de politiebusjes dagelijks veel tijd hebben om door onze woonplaats te rijden om winkels te controleren of ze de coronamaatregelen wel naleven. Maar dat even terzijde.

Wat betreft mijn ervaringen op het Malieveld en Museumplein kan ik daarover het volgende vertellen.

Ik ben meerdere keren aanwezig geweest bij verschillende demonstraties voor de vrijheid en democratie. Dit omdat ik mij direct vanaf vorig jaar maart/april grote zorgen maak om de vrijheid en toekomst van onze kinderen, onze hele maatschappij, onze planeet en de mensheid in z'n algemeen.

Vorig jaar juni ben ik voor het eerst op het Malieveld geweest. Dat was mijn eerste demonstratie ooit. Ik was al een paar maanden aan het onderzoeken waar mijn grote zorgen nou vandaan kwamen. Iedere vezel in mij zei dat dit coronaverhaal niet klopte en na steeds meer filmpjes, artikelen en eigen ervaringen was ik ervan overtuigd dat mijn gevoel klopte.

Omdat ik meer wilde doen dan me alleen bij vrienden en op social media uit te spreken wilde ik graag iets doen en met mijn aanwezigheid de demonstratie en sprekers steunen.

Echter binnen 30 minuten escaleerde de boel al. Terwijl ik nog stond te praten met een kapster en andere ondernemer kwamen er al politiepaarden aan die ons richting de ME dreven en bijna onder de voet liepen. Ik kon tijdig tussen een paar motoragenten door glippen buiten de cirkel die bij elkaar gedreven werd als vee richting het CS waar nog meer ME hen opwachtte. Een goede vriend, ook ondernemer en vader van twee kinderen, wilde een fietser helpen die door de ME was aangereden en kreeg toen zelf klappen met een wapenstok. Die fietser reed alleen maar langs de demonstratie en had er niks mee te maken. Zijn fiets lag op de grond en die vriend van mij wilde die fiets weer aan die man geven en hielp ook hem overeind. De ME heeft hem toen geslagen.

Bij iedere daarop volgende demonstratie werd er steeds voortijdig ingegrepen en was er buitensporig veel politie op de been. ME, motorpolitie, bereden politie, Romeo's, waterkanonnen, drones en helikopters.

Op het Museumplein heb ik zelf meegemaakt, toen ik een spiegel in mijn handen had en die voor de politie hield en hen vroeg aan welke kant van de geschiedenis zij wilden staan, dat een wat oudere man, ca 65 70 jaar, iets verderop stond te schreeuwen naar mij dat hij niet kon wachten tot er wat wappies werden neergeknuppeld. Ik hield toen hem die spiegel voor op ca 8 meter afstand en toen kwam deze man naar mij toe en sloeg deze spiegel tegen mijn hoofd. De politie stond er vlakbij en vond het okee wat die man deed. Ik zei dat ik door hem werd aangevallen en dat boeide hen niks. De jonge vrouwelijke agente was arrogant en zeer onvriendelijk en vond dat ik maar mijn mond moest houden.

Verder heb ik van dichtbij gezien hoe politiepaarden mensen omverliepen, waterkannonen die op ouderen werden gericht en gebruikt en de charges van de ME die jongeren, ouderen en vrouwen slaan met hun wapenstokken. Ik heb van vrienden direct gehoord dat zij erbij stonden toen die man gebeten werd door de politiehond.

Ik zorg steeds dat ik net op tijd veilig buiten de linie sta, want mijn twee tienerdochters hebben er niks aan als ik in het ziekenhuis beland. Ook al is het voor een hele goede zaak.

Verder heb ik van dichtbij gezien dat de romeo's in de busjes klaar stonden en nog even een snuifje namen.

De laatste demonstratie was 2e paasdag in onze eigen woonplaats. En zelfs daar waren er meerdere ME busjes, politie, de politieboot en romeo's ingeschakeld. En dat voor ca 400 vreedzame demonstranten. Onbegrijpelijk.

Bij alle demonstraties heb ik mij onder de demonstranten nooit onveilig gevoeld, sterker nog ik heb de meest mooie en lieve mensen ontmoet die daar allemaal staan voor onze vrijheid. Mensen die je een knuffel geven of je helpen of voor je opkomen. Die met hartjes ballonnen rondlopen of gele parapluutjes. Geen moment heb ik me als vrouw alleen onveilig gevoeld, totdat de politie en ME ingreep. Waar totaal nooit aanleiding voor is. De Romeo's veroorzaken rumoer waarna de politie een aanleiding heeft of creëert om heel hardhandig in te grijpen.

Mijn moeder heeft 25 jaar bij de politie gewerkt en dat ging er allemaal veel gemoedelijker aan toe, de politie van nu is veranderd en niet ten goede. Er is iets ernstigs mis en dat heb ik met eigen ogen gezien. En dit is niet zoals het nieuws dit op tv of in de krant vertelt. Verre van!

En demonstreren is een grondrecht, waar geen toestemming voor nodig is!

Leiderdorp

1 mei 2021

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Op 21 februari was ik op het Museumplein in Amsterdam. Ik ga daar op persoonlijke titel koffie drinken. Dit doe ik om aan te geven dat ik het niet eens ben met de maatregelen die onze gezondheid en ons geluk schaden en ons onze vrijheid afnemen. Je mening laten horen is een grondrecht. Ook dat is ons afgenomen. Demonstraties worden verboden, de ME wordt ingezet tegen vredige mensen met hartjes.

Mevrouw Halsema zegt het zelf in een filmpje wat ik heb bewaard op mijn mobiel. Demonstreren is een recht. Je hoeft het niet eens aan te vragen. Helaas lijdt mevrouw Halsema, net als dhr. Rutte, aan geheugenverlies, en zet zij grootschalig agressief politie en ME in. Met schilden, knuppels, honden en paarden, en waterkanonnen.

Ik was daar dus aanwezig op 21 februari. Met een gele paraplu waarop hartjes en vrijheid, liefde en democratie stonden. De ME begon de mensen op te drijven, het veld leeg te vegen. Ik ben aan de zijkant van het veld gaan staan. Er was een groep mensen die gingen zitten. Heel dapper. Ik voel diep respect voor hen. Zelf ben ik iets minder dapper en ging dus aan de kant.

Vandaar zag ik hoe de politie in een cirkel om de zittende demonstranten heen stond, en hoe de ME met paarden in een soort van draf in een cirkel om de zittende mensen heen liep. Iets daarbuiten stond een politiebusje waar aan de linker voorkant 2 agenten stonden. Ik liep naar de agenten toe omdat ik ze wilde vragen of ze het zelf niet zeer intimiderend vonden en agressief om met paarden om zittende mensen heen te lopen. Ik heb dit niet kunnen vragen, want toen ik bijna bij de agenten was, brak een paard uit de cirkel en kwam op het busje af. De twee agenten vluchtten om het busje heen en ik vluchtte de andere kant op om het busje heen. Ik liep dus aan de rechterkant van het busje. Het paard, en dit weet ik van getuigen, waaronder een vriend die het heeft zien gebeuren, keerde en ging mij achterna. Ik ben vanuit mijn rug overreden door het paard. Ik klap gestekt voorover en het paard gaat over mij heen. Op het filmpje is duidelijk te zien dat de berijder het paard bewust over mij heen stuurt. Het gras naast mij was nagenoeg leeg en om mij te raken moest het paard bijna langs het politiebusje schuren. Ik heb inmiddels van veel mensen gehoord dat een paard NOOIT uit zichzelf over een levend wezen heen zal gaan. De ruiter die achter het paard dat mij overreed reed wendde zijn paard wel om mij heen. Hoewel veel agenten het moeten hebben zien gebeuren heeft geen enkele agent hulp geboden of zich om mij bekommerd. Volgens mij is doorrijden na een aanrijding terecht strafbaar. Maar voor de politie lijken andere regels te gelden.

Het publiek heeft mij overeind geholpen en aan de kant op een bankje gezet. Onderweg tikte iemand nog op het raam van een politiebusje of ze een stoel hadden en of ze een ambulance wilden bellen. Dat kon niet, zeiden ze, en draaiden hun raampje weer dicht. En er is ook door een agent gemompeld dat ik daar dan maar niet had moeten staan. Uiteindelijk heeft iemand uit het publiek een ambulance gebeld. Zij hebben naar mijn voet gekeken en dachten dat hij gebroken was. Dan zou ik mee moeten met de ambulance naar het ziekenhuis. Dat wilde ik niet. Ik ben met mijn vriend naar huis gegaan. De volgende dag toch naar mijn huisarts en het ziekenhuis gegaan. Er is een foto gemaakt. Er bleek een stuk van mijn (halles) bot afgebroken en de banden gescheurd. Ik kreeg gips en krukken, die ik niet kon gebruiken omdat mijn linkerarm en schouder heel pijnlijk waren. Ik kon niet leunen op de kruk of mijn arm gebruiken.

Uiteindelijk heb ik 1 week gips en 5 weken een brace gehad om mijn voet. En 4 weken pijn aan mijn arm, schouder en nek en vanuit mijn nek dagelijks hoofdpijn. Ik heb nooit hoofdpijn.

Het gaat gelukkig nu, 26 april, weer stukken beter met mij. Hoewel mijn voet wel geslonken is, is hij nog steeds dikker dan normaal.

Ik heb aangifte gedaan van het gebeuren bij het meldpunt veiligheid en integriteit van de politie.

Leiderdorp

1 mei 2021

Voorgelezen en ondertekend,

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Op 24 januari 2021 waren wij aanwezig op het Museumplein. Dit n.a.v. de voor ons verstreckende gevolgen van vrijheidsberoving door het huidige inmiddels demissionaire kabinet.

Ikzelf, Marianne Nugteren van Barneveld, had voor de gelegenheid in de buurt om witte kleding gevraagd, voor mij was het heel duidelijk dat ik onschuld wilde uitstralen. In verband met deze activiteit waren wij pas om 15.00 uur bij het Museumplein, waar wij, nadat een ontzettend groot aantal bereden politie het Museumplein overtrok, ons aansloten bij een groepje van ongeveer 30 mensen, die allen gewoon op de grond zaten, vreedzaam. Ongeveer een uur hebben we daar gezeten zonder toezicht. Daarna werden we omsingeld door in eerste instantie ME, wat later afgeschaald werd naar wat leek politie. Op een gegeven moment werd er buiten het cordon, waar wij ook niet meer uit mochten, een eenling zonder reden met een gummiknuppel geslagen. Ik ben daarvoor gesprongen, mijn man en nog een man hebben mij net voordat ze mij met diezelfde gummiknuppel wilden slaan ertussen uitgehaald. Na dit voorval keerde eigenlijk de rust weer.

Op een gegeven moment werden we gesommeerd te vertrekken en ik gaf aan dat ik daar niet voor niets was. Dat wat mij betreft 13 van de 30 mensenrechten geschonden worden en heb dat laten lezen.

Toen werden we met de ongeveer 18 man die toen nog over waren naar een cellencomplex gebracht. Met een niet geblindeerde bus. Op het laatst werd er ook nog een geboeide minderjarige jongeman in onze bus gebracht, waarschijnlijk net zo onschuldig aan alles behalve niet vertrekken op commando. Bij het cellencomplex voorbij de Bijlmer werd er gevraagd of er nog iemand van de politie bij de bus moest blijven. Ik gaf aan dat we geen van allen van plan waren voortijdig te vertrekken. Helaas had ik in de consternatie van het hele proces (zoeken van kleding, reisklaar maken van Groningen naar Amsterdam) mijn portemonnee met daarin mijn rijbewijs vergeten, welke achteraf gewoon in de auto in de parkeergarage lag.

Mijn man moest in de bus blijven, ik moest richting cellencomplex. Ik heb nog aangegeven dat ik samen met mijn man wilde zijn, maar dit werd geweigerd. In de bus heeft mijn man zijn proces verbaal ondertekend. Ikzelf werd tot onder mijn voetzolen gefouilleerd, er was zelfs nog iemand die mij mijn kettinkje en oorbellen uit wilde laten doen, uiteindelijk hoefde dit niet.

Er was iemand die zei dat ik wel wilde vertellen wie ik was en al mijn gegevens werden gevraagd, naam, adres, geboortjaar, geboortemaand, geboortedag. Er werd gevraagd of ik een advocaat wilde, dat heb ik met ja beantwoord en dat ik dan toch niet kon betalen en dat dat dan een prodeo advocaat moest worden. Maar de hulpofficier zei dat bij een klein vergrijp, ongeoorloofd op het Museumplein zijn, je de advocaat zelf moet betalen. Wilt u nog steeds een advocaat? Ja, ik wil een advocaat. Toen werd er gevraagd of ik het nog even wilde ondertekenen, ja, maar ik wil wel even zien wat ik onderteken. Bovenaan, waar mijn personalia hadden moeten staan was niets ingevuld, dus ik gaf aan dat mijn gegevens er niet eens op stonden. Nee, dat deed meneer later. Ik heb hem gevraagd dat ter plekke te doen. Nee, hij ging dat later doen. Ik zei dat ik dat zelf dan wel even wilde doen en met dat ik de pen wilde pakken viel deze op de grond, werd weer opgeraapt en nee, het was niet de bedoeling dat ik dat zelf deed. Toen heb ik geweigerd te ondertekenen.

Daarna werd ik weer vrijgelaten. Bij aankomst bij de bus meldde ik in paniek dat ik wel gezegd had een advocaat te willen tegen mijn man. We moesten nog een heel eind lopen en met de trein om weer bij de auto te komen en konden niet meer voor de avondklok thuis zijn(toen nog 21.00 uur). Mijn man stelde voor om dan maar in een hotel te gaan, maar wij zijn nog een boete riskerend, maar niet gekregen, naar huis gegaan. Twee hele dagen heeft het ons gekost om weer bij te komen van alle

consternatie van ME, politie, bereden politie en alle onmenselijke behandeling. Heel langzaam zijn we weer opgekrabbeld. Vandaag kreeg mijn man een boete van 500 euro voor zijn VREEDZAME aanwezigheid op het Museumplein. Volgens ons is het ons grondrecht te demonstreren of zoals het ondertussen al genoemd werd koffie te drinken. Wij zagen op de laatste video van Kla TV van 19 april onszelf terug, ik geheel in wit gekleed, met donkere stukjes op mijn sportschoenen. Ik stap net uit, om voor de man die met een gummiknuppel geslagen wordt, te springen, die direct daarna te zien is.

Leiderdorp

1 mei 2021

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Op 1e paasdag zijn mijn moeder, mijn kinderen en ik naar Hellevoetsluis sluis gegaan om onze stem te laten horen. Hier hebben we een uur gezellig gestaan in het dorp, liedjes gezongen en paaseieren uitgedeeld. Tot de groep ging wandelen. Ik twijfelde omdat ik hier met mijn kinderen was maar heb toen besloten om achteraan te sluiten met mijn kinderen zodat ik overzicht hield. We zijn toen van het dorp naar het haventje gelopen. Daar aangekomen zag ik dat de groep vooraan werd tegengehouden door een linie ME'ers. Toen ben ik meteen omgedraaid om terug naar de auto te gaan. Maar ook van de andere kant kwamen er ook al ME'ers aan. Ik heb toen direct aangegeven dat wij naar de auto wilden. Ik wilde daar niet tussen de ME en de rest van de groep klem komen te staan. Hier werd ik toen door een zeer agressieve ME'er tegengehouden. Hij schreeuwde dat we er niet door mochten, duwde mij en pakte me bij mijn arm. Ik ben toen alsnog doorgelopen met mijn kinderen en moeder. We verlieten het haventje en liepen door een park naar mijn auto. Daar kwam toen een blauw busje aan gescheurd en daar kwam een groep mannen uitgestormd. In burger geklede agenten met gezichtsbedekking. Die arresteerden mij en vervolgens mijn moeder met veel geweld. Ze lieten toen vervolgens mijn kinderen van 8 en 7 jaar samen met mijn hond daar achter! We zijn toen in het busje wederom met veel agressie vervoerd naar het politiebureau Hellevoetsluis en vervolgens overgeplaatst in een andere bus en naar bureau Spijkenisse gebracht. Al die tijd is mij niet verteld waar mijn kinderen en hond waren ondanks mijn meerdere vragen hiernaar. Wij hebben hier toen schat ik 4 a 5 uur vastgezeten. Wij zijn niet gehoord en mochten geen verklaring afleggen. Eenmaal buiten gezet mochten we ook van dit alles geen aangifte doen. We hebben van de arrestaties/gijzeling een hoop opnames en meerdere getuigen die hun verklaring van af willen leggen. Ik zal u de videobeelden sturen. Die heb ik niet op mijn telefoon meer staan maar die stuur ik u zo snel mogelijk.

Mijn moeder en ik willen beide naar de studio komen om ons verhaal te doen.

Leiderdorp

1 mei 2021

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Mijn naam is Arie Paap, ik ben 71 jaar, anderhalf jaar geleden mijn liefhebbende echtgenote verloren, 46 jaar getrouwd, dochter en kleinkind en nooit eerder met justitie in aanraking geweest. Ruim 36 jaar ondernemer in het logistieke gebeuren, vele mensen een toekomst geboden.

Ik ben hier bij BPOC om een verklaring af te geven omdat ik zwaar buitenproportioneel mishandeld ben bij politieoptreden op 17 januari 2021 te Amsterdam tijdens een demonstratie tegen de coronamaatregelen.

Het begon eigenlijk in Den Haag op het Malieveld, op 4 september 2020: daar probeerde een politieruiter mij ondersteboven te rijden. Om mij in veiligheid te brengen greep ik heel kort de teugels vast; ik kan met paarden omgaan. 20 minuten later werd ik gearresteerd en ik werd vijf uur lang vast gehouden in een grote bus in een ruimte van 90 bij 90 centimeter, iets wat niet mag en kan, deze is alleen voor het vervoer van gevangenen die verplaatst worden en daar zit men niet langer dan 2 uur in van de ene naar de andere penitentiare inrichting. Ik heb hiervan nooit een proces-verbaal van mogen ontvangen en er is nooit mij een dagvaarding hiervoor uitgereikt.

Ik was zondag 17 januari op het Museumplein bij een betoging voor Vrijheid Liefde en Verbinding en tegen de absurde corona noodmaatregelen.

Mijn gehele sociale leven is afgepakt en zo ook voor velen die hier aanwezig waren. Geen ontbijtje meer bij Bakker Bart. Hardlopen is mijn hobby. Geen city runs, voetbal kijken bij vereniging, geen sauna bezoek of een brunch bij Van der Valk enz. enz. Dit alles door de onzinnige noodmaatregelen. Je bent gegijzeld door dit kabinet. Dit was de reden dat ik op het Museumplein aanwezig was en velen met mij: voor onze Vrijheid zodat wij weer ons sociale leven kunnen oppakken!

Toen ik en mijn demomaatjes aankwamen op het Museumplein stond het vol met ME'ers in reluitrusting, politieruiters te paard en twee waterkanonnen. Ik had op voorhand al een heel naar voorgevoel erbij.

Bij het Rijksmuseum stonden jongeren aan de ene kant van de straat en aan de andere kant ME'ers in gelid. Ik zag dat op een gegeven moment bakstenen door de lucht achter de jongeren vandaan werden gegooid richting ME. De personen die dit deden liepen daarna weg naar een blauw politiebusje, en stapten daar in, met een nummer hierop: R001. Het bleken zogenaamde romeo's te zijn. (Tegenwoordig geen nummer meer op de politieauto's. Waarom als je niets te verbergen hebt?)

Dit was tevens het sein om de ME te legaliseren om zeer hardhandig op te treden. Op een gegeven moment werd er een noodverordening omgeroepen dat de betogers het Museumplein moesten verlaten zonder geldige redenen. Dit noodbevel heb ik niet gehoord, maar ik liep mee met de massa richting Concertgebouw aan de andere kant van het Museumplein. Het Museumplein werd letterlijk schoongeveegd door politie en ME en demonstranten weggespoten met waterkanonnen. Dit gebeurde op een paar duizend mensen die vredelievend op het Museumplein waren en totaal niets verkeerd deden.

Ik verliet met mijn bevriende medebetogers het Museumplein in een lange stoet. De videobeelden (zie video DJI_0184) bevestigden dit duidelijk.

Opeens kreeg ik van een politieruiter van achteren klappen met een knuppel op mijn hoofd, gevolg veel pijn en verward (zie video NH Nieuws en videoclips daaruit). Het bleek later dezelfde politieruiter als die uit Den Haag op het Malieveld te zijn, waar ik een aangifte wegens mishandeling/poging tot het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel, poging tot doodslag, tegen had gedaan. Duidelijk een wraakactie: bevestigd door videobeelden en geluidsfragmenten daarbij (zie en luister op helmcamera video MVI_0100*). Later in een gesprek met één van zijn collega's in deze video, waarin deze politieruiter verkapt aangaf mij opzettelijk te hebben geslagen, met de woorden: "ik zag die man van het Malieveld, die heeft nu pijn", en meteen daarna zei hij, "de kakkerlak." Dit was een regelrechte poging tot het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel: een ambtsmisdrijf. Ik heb hier zichtbaar een litteken aan over gehouden op mijn hoofd!

Ik was op dat moment verward en verdoofd door de harde klap, voelde later de pijn. Deed beide handen omhoog van de pijn, en kwam daarna tussen en achter de paarden en de ME, liep naar de ME'ers en ik riep "vinden jullie dit normaal", zij sloegen mij met de lange lat een paar keer waarbij ik zelfs kwam te vallen. Er gebeurde zoveel dat ik u verwijs naar de videobeelden (zie video DJI_0184*) welke door de politiedrone gemaakt zijn en welke bij deze verklaring zijn gevoegd. O.a. lag ik weerloos op de grond waarbij mij ernstig letsel is toegebracht door een ME-er met buitenproportioneel geweld met name door klappen op mijn armen, mijn knie en doelbewust op mijn hoofd terwijl ik op probeerde te staan (zie video DJI_0184*). Dit alles heeft een grote open hoofdwond (zie videobeelden en foto's in de internationale pers) bij mij veroorzaakt. Ik werd per ambulance met zwaailicht afgevoerd naar het OLVG te Amsterdam, bang voor hersenletsel.

Zelfs Amnesty International heeft naar aanleiding hiervan Nederland gewezen op het ontoelaatbare en gewelddadig gedrag welke door politie eenheden bij de vele demonstraties werd toegepast, met als hoogtepunt Malieveld 14 maart, dit wil toch wel wat zeggen. Ook in internationale media kreeg dit disproportionele geweld de aandacht.

Drie weken later op 11 februari 2021 werd ik onverwacht door een arrestatieteam van huis opgehaald, en gearresteerd. Dit kan en mag uitsluitend bij vermoedens van geweldpleging, wapens en explosieven. Zie video welke gemaakt is door mijn buurvrouw. Arrestatie Arie 11 febr.21 10.45

Het gevolg enorme imagoschade in mijn appartementencomplex omdat het arrestatieteam bij alle appartementen aangebeld had, waarbij vele bewoners toekeken.

Handboeien veel te strak om: blijvend letselschade opgelopen, rechterhand daarna gevoelloos door te strak zittende handboeien, ondanks mijn verzoek om deze wat minder strak te doen, geen gehoor aan gegeven!

Volgens advocaat een nacht onnodig in cel doorgebracht. De politie had mij ook de volgende dag kunnen uitnodigen om een verhoor af te nemen.

Op het politiebureau en cellencomplex Elandsgracht Amsterdam 's-morgens om 09:00 uur vanuit mijn cel met spoed in ziekenwagen naar het OLVG gasthuis gebracht vanwege een lichte hartaanval. In de middag alsnog een verhoor afgenomen.

Alles bij elkaar heb ik heel veel over mij heen gekregen, nog steeds moet ik hier aan terug denken! Ik heb zowel last van fysieke als wel psychische problemen.

Leiderdorp

1 mei 2021

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Ik was op 14 maart in den Haag aanwezig als VREEDZAME demonstrant. Op plein 1813 werd ons door een agente geadviseerd om naar het Malieveld te gaan, want dat was weer open. Deze zelfde agente was later ook aanwezig toen wij door een EHBO-ster verzorgd werden in de berm van de A12 nadat we mishandeld waren door de ME.

Op het Malieveld zag ik een vriend ('de man met de fiets') afgetuigd worden door de ME. Daar zijn veel beelden van. Hij is een aantal keren tegen en op zijn hoofd geslagen zoals duidelijk zichtbaar is op allerlei video's. Uiteindelijk trof ik hem aan, bewegingsloos liggend op de grond op zijn buik. Een politiebus reed over het achterwiel van zijn elektrische fiets. Dat wiel draaide niet meer. Ik hielp hem overeind en probeerde hem en de zware fiets in veiligheid te brengen. Hij liep onvast en de fiets rolde niet vanwege het kapotte achterwiel.

Zodoende werd ik vanachteren op mijn hoofd geslagen door een ME-er met wie ik geen interactie heb gehad. Ik was ook een moment bewusteloos en krabbelde weer overeind waarop we onszelf in veiligheid konden brengen.

Ik heb nog steeds gehoorschade links.

Leiderdorp

1 mei 2021

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Zondag 24 januari 2021. Ons bezoek aan de demonstratie op het Museumplein. Ik parkeerde de auto om 14:10 in parkeergarage IJdock. Daarvandaan is het 3 kwartier lopen naar het Museumplein. Daar arriveerde ik dus na 15:00 uur. De onderdoorgang van het Rijksmuseum was afgesloten dus liep ik er omheen. Toen ik een paar minuten op het verharde deel van het plein liep, begon de rij ME de demonstranten op te drijven, van de Honthorststraat richting Van Baerlestraat. Zij werden ondersteund door een waterkanon en later de bereden politie. Wij liepen tussen een rij politiebusjes richting grasveld. Daarbij moest ik nog mijn vrouw waarschuwen die achter een achteruitrijdend politiebusje liep. Ik kreeg de indruk dat dit busje niet zou stoppen.

Op het gras bleef een groep van ongeveer 30 mensen zitten. De ME en de bereden politie waren hier kennelijk omheen gelopen/gereden. Wij voegden ons bij deze groep die zich heel gewelddoos gedroeg en op het gras zat. Wij bleven daar ongeveer een uur waarbij wij door ME en politie genegeerd werden. Het grasveld was na dat uur grotendeels leeg op wat rellen in de hoeken van het plein na. Wij werden omsingeld door een groep ME. De groep was inmiddels geslonken tot ongeveer 18 personen. Tijdens deze omsingeling ontstonden in de hoeken van het plein dus nog wat relletjes. Een persoon buiten ons cordon werd zonder zichtbare reden in elkaar geslagen.

Wij werden als vluchtgevaarlijke criminelen door de ME en een cordon bereden politie naar een bus van het openbaar vervoer begeleid. Wij werden onder zware politiebegeleiding naar het cellencomplex Zuid-Oost gebracht, waar proces-verbaal werd opgemaakt. Daarna mocht ik weer naar huis.

Het cellencomplex was 10 minuten lopen van Bijlmerstation. Wij namen de trein naar het Centraal Station en liepen vandaar naar de parkeergarage. Wij vertrokken met de auto om ongeveer 19:00 uur en reden via Duitsland naar huis.

Ik distantieer mij volledig van de mensen die de demonstratie wilden aangrijpen om te rellen. Het is niet mijn gewoonte om te demonstreren. Ik heb tot dusver slechts twee keer gedemonstreerd, beide keren gewelddoos en in het belang van de zorg. De eerste keer was op 12 september 2015 voor "meer handen aan het bed". Dit was na een ontslag golf waarbij 65.000 mensen uit de zorg ontslagen werden. Mensen die we nu hard nodig hadden. De tweede keer was nu. Ik demonstreerde nu om twee redenen.

Ten eerste: De maatregelen tegen corona die buiten proporties zijn. Huishoudens worden nu aangewezen als hoofdschuldigen van de besmettingen. Dit is echter te voorzien en uit te rekenen als je alle andere bronnen waar toch makkelijk afstand gehouden kan worden, gesloten hebt. Musea, bibliotheken, winkels en horeca. Ook de avondklok en bezoekaantallen minimaliseren is buiten proportie. Dit bizarre beleid van de regering waarbij vrijheidsberoving, verbieden van medicijnen en promoten van gevaarlijke vaccins de hoofdzaken zijn. Ik zeg altijd dat de (demissionaire) regering een nodeloos smal pad bewandelt door alle activiteiten te verbieden, dragen van mondkapjes te bevelen en alleen een oplossing te zien in een vaccin. Terwijl de zo nodige weerstand tegen ziektes door de maatregelen afgebroken worden en medicijnen ter verlichting en genezing van COVID 19 verboden zijn.

Ten tweede: tijdens de eerste golf werd beloofd dat het aantal IC bedden verhoogd zouden worden naar 2000 bedden. Een paar dagen voor ik deelnam aan de demonstratie las ik dat het aantal bedden verhoogd zou worden van 1350 naar 1700. Waar zijn de IC bedden van de eerste golf gebleven? Nu hebben ze het zelfs over 1000 bedden. Zo kom je nooit tot een oplossing.

Verder worden verschillende artikelen van de Rechten van de mens met voeten getreden. Ik wilde ook ondersteuning geven aan allen die door dit beleid in problemen van welke aard ook komen.

Leiderdorp

1 mei 2021